

Brel-achtige Rus met eenvoud gebracht

HEERENVEEN - Geëngageerd muziektheater, of beter nog: muziektheater over een geëngageerd artiest. Hans Visser bracht met een verse groep 'friends' een brok Russische muziek- en theatergeschiedenis tot leven waarvan hier in het westen nagenoeg weinig bekend is.

Het ging allemaal om Vladimir Vyssotski, een singer-songwriter die op zijn eigen, bijna Brel-achtige manier ageerde tegen de Russische politiek. Veel daarvan was vinden in Visser's theaterprogramma.

Vergeleken met zijn vorige show, 'The Club' werd alles veel kleiner gehouden. Een soort vierhoofdige hoorspelkern, in sober zwart, bediende ons van teksten en muziek. Diana Coolen van het RO Theater citeerde de biografie van Vladimir's vriendin-vrouw Marina Vlady, Vyssotsky verscheen heel even als Hamlet en we beleefden enkele pieken en dalen uit zijn huwelijksleven.

Constant op de achtergrond was de dreiging voelbaar van het Kremlin en de Goelag en daar draaide het natuurlijk allemaal om: de confrontatie tussen dit verstikkende klimaat en de vrijgevochten artiest. De overdaad aan melancholie werd afgewisseld door luchtige overbekende Russische folkloremuziek en het toepasselijke 'Lara's theme' uit Dr. Zjivago.

Plaats: Posthuis Theater, Heerenveen.
Gebeurtenis: Optreden van Hans Visser & Friends in 'With love from Russia'.
Medewerkenden: Hans Visser, Irena Filippova, Herman Pouderooyen en Diana Coolen. Belangstelling: 140 personen.

Bindende factor steeds was de muziek die tweetalig tot ons kwam. Herman Pouderooyen verzorgde het Nederlandse aandeel. En Irena Filippova liet veelal de Russische teksten horen. Hun beider zang, vermengd met hartstochtelijk, watervlug accordeonspel en zinderende snaren, brachten sfeer en kleur aan het geheel.

We beleefden het Russisch optreden in Afghanistan, hoorden een lied over terugkerende vliegtuigen met gesneuvelden, brachten een bezoekje aan Chroesjtsjov en kregen iets mee van huwelijksreise over de Zwarte Zee. De subtiele presentatie gaf volop ruimte aan de gezongen en gesproken teksten.

De figuur Vyssotski bleef wat tweedimensionaal, maar het Rusland van toen en de politiek-gevoelige muziek kreeg volop ruimte. En daar ging het wat mij betreft om. Met wat hoorspeltributen en gemarcheer tussendoor werd de spanning en somberheid gedoseerd en helemaal toen we vertrouwde vogeltjesdangeluiden hoorden en een alaaf-roep. Een relativiserende knipoog naar onszelf.

RUDOLF NAMMENSMA